

KISS JUDIT ÁGNES (1973) Budapest

KISS JUDIT ÁGNES

Modus vivendi

Maradj kívül, ahogy lehet
a körökön, a klikkeken,
ki egyfelé sem oldalaz,
barátod is csak az legyen.
Ha szekértábornak látsz, rohanj,
de fel ne gyújtsd, mert benne égsz,
csak lovad az, kit nem zavar,
hogy jobbra mész, vagy balra mész.

Ha ünnepelnek, az gyanús.
Mit akarhatnak? És szaladj,
ha bárki keblére szorít,
hogy „a mi kutyánk kölyke vagy!”
Veszélyes itt. Vigyázz, melyik
szavad lesz fegyver ellened!
A bolond bírja csak. Te is
túlélsz, ha titkát ellesed.

Legyen egy kerted. Állatod.
S ha van hited rá, gyermeked.
A fürdőkádban énekelj,
s ha hallgatod a híreket,
keverj alá ragtime zenét,
és börleszk lesz a borzalom,
s a pátosztól mézgás szobor
csak ócskavas vagy bronzhalom.

Hordj szép ruhát, fényes cipőt,
akár farsangi maskarát,
s a pénzzel játssz, mintha arany
volna, vagy tizenhat karát.
De tudd: nem itt van otthonod.
Széthullnak klikkek és körök,
hogy ne űzzön a rettegés,
fogóddz meg abban, mi örök.

Demens

Országom-anyám, jaj, mi lett belőled?
Miféle vénasszony, ki ezeréves
sérelmeket hánytorgat, s nem emlékszik
a tegnapi történetekre? Most elűződ
a fiatalokat, aztán panaszkodsz:
rád se nyitják az ajtót. Idegenek
adományain tengődsz, mégis rettegsz
az idegentől: biztos lopni jött.

Rokonaid rég nem akarnak tudni
rólad, s isznak-isznak a felejtésig.
Kik vasárnaponként meglátogatnak
virágcsokorral, bonbonnal, és drága
mamának szólítanak, soha nem
cserélték ki az ágytálat alattad,
és nem látták a felfekvéseid.

Velem veszekszel. Engem fenyegetsz,
hogy kitagadsz, pedig már meg sem ismeresz,
és kitagadni sincsen már miből.

Mégis csak én vagyok, ki veled virraszt,
ha éjszaka van, felriadsz és rettegsz,
megkérdeszem, milyen álom ijeszt,
és énekelek, míg csak el nem alszol.

PATAKI FERENC, Megbillent táj, 2011–2012